

İŞÇİ-İŞVEREN VE TEMSİLCİLERİNE TEBLİĞ

Hayat:

Hayat demek, kelime yapısı itibariyle herhangi bir varlığın yaşaması, demektir. İstilahda ise, insanoğlunun yaşamasından ibarettir. Başlıca iki kısma ayrılır: Dünya hayatı, ahiret hayatı. Bir de bu iki hayatı birbirine bağlayan üçüncü bir hayat var ki, buna mezar hayatı denir.

Dünya hayatı geçicidir. Ahiret hayatı ise bakıdır, ebedîdir; bitip tükenmez. Dünya çalışma yeri, ahiret ise mükâfat veya ceza yeridir. Gerçek isimleriyle cennet veya cehennemdir. Mezar ise muvakkat bir bekleme yeri olup ya cennetin bir bahçesi veya cehennemden bir çukurudur. Dünya insanlığı mezarda toplanacak, tabir caizse, kalk borusu çaldıktan sonra herkes yerinden kalkıp, hesap vermek üzere mahşere, Allah'ın huzuruna, Rabb'ülâlemin'in huzuruna gidecektir. Ve işte orada haklı-haksız, suçlu-suçsuz, mü'min-kâfir, muhlis-münafık, zâlim-mazlum, katilmaktul ortaya çıkacak, ve arkasından birinciler için cennete, ikinciler için cehenneme yol verilecektir. Günahkâr mü'minler ise, şayet affa uğramazlarsa günahları kadar yanıp bilahare cennete yol verileceklerdir. Gayret ve dua edelim de Rabb'imiz, bizleri cennetliklerinden eylesin! Amin!

Bu girişten sonra, insanoğlu bilmeli ki: Hayatın mânası Allah'a kul olmaktır; O'na ibadet ve ubudiyette bulunmaktır. İnsan bunun için yaratılmıştır; yerler ve gökler bunun için var olmuştur, canlı-cansız, otlar-ekinler, gece-gündüz, hava-su ve nihayet sayısız nimetler hep bunun için halk edilmiştir.

Rabb'imiz Kur'an'da şöyle buyurur:

„Ben cinleri de insanları da (başka bir iş için değil) ancak kendime kul olmaları için yarattım.“ (Vezzariyat, 56) Başka bir ayet de şöyle: **„O, öyle Allah'tır ki, yerde ne varsa hepsini sizin için yarattı...“** (Bakara, 26)

Bir diğer ayet de şöyle:

„O, öyle Allah'tır ki, göklerde ne varsa yerde ne varsa hepsini sizin hizmetinize vermiştir...“ (Casiye, 13) Son bir ayet; bu babda yüzlerce ayetten bir ayet-i celile zikretmekle yetineceğim:

„Allah, isteyeceğiniz her şeyi size vermiştir. Öyle ki, Allah'ın nimetlerini saymak istesenez sayamazsınız. Fakat insan buna rağmen çok zâlim ve çok nankördür.“ (İbrahim, 34)

Görüldüğü üzere birinci ayet, insanın yaratılış gayesini ve asıl görevinin ne olduğunu anlatmakta, diğer ayetler ise kâinatın ve kâinatdaki bütün nimetlerin insan için ve insana hizmet için, insanın bütün ihtiyaçlarını gidermek için yaratılmış olduklarını göstermektedir.

Demek oluyor ki, her şey insan için, insan da yaratana kul olmak için ve kulluk görevini yapmak için vardır ve var olmuştur. Buraya bir cümle daha ilave edelim: Kâinatdaki her şey görevini yapmaktadır; Gece ve gündüzler birbirini takib etmekte, mevsimler arka arkaya gelmekte, aylar ve güneşler her gün doğup batmakta, sular şarıl şarıl akmakta, rüzgârlar esmekte çiçekler ve çimenler rengarenk açmakta ve yeşerip kabarmakta, dağlar yükselmekte, ağaçlar göğe serçekmekte, kuşlar ötüşmekte, karada hayvanlar yürümekte, denizde balıklar birbirini kovalamakta, elhasıl: Yeryüzü ve gökyüzü sayısız nimetlerle dopdolu! Hepsî insan için, insana hizmet için dönüp dolaşmakta, gelip gitmekte, solup açılmakta, kuruyup yeşermektedir. Ve bu suretle üzerlerine düşeni yapmaktadırlar...

Ya insan! Acaba insan da görevini yapıyor mu, ibadetini hakkıyla yerine getiriyor mu? Bu sorunun cevabını üç şekilde vermek lazım: İbadet ve taatını mükemmel şekilde yapanlar var, yarıya yapanlar var ve hiç yapmayanlar var. Rabb'imiz Teala ve tekaddes Hazretleri cümlemizi mükemmel yapanlardan eylesin!

Din:

Din; Allah kanunudur. İnsana kulluk görevini öğretmek üzere

Peygamber vasıtasıyla Allah tarafından gönderilmiştir. Dinin tarihi, insanlığın tarihi kadar eskidir. İlk insan, ilk müslüman ve ilk peygamber Hz. Adem'dir. Din birdir. O da İslam'dır, İslam Dini'dir. Bütün peygamberler müslümandır. Peygamberlere iman eden bütün ümmetler de müslümandır. Keza; Allah tarafından zaman zaman gönderilen yüz dört kitaptan hepsi de İslâm Dini'ni anlatmışlardır. Kitapların ve dinlerin farklı oluşları, peygamberler gittikten sonra, din düşmanlarının kitaplara ve dinlere kalem karıştırdıktan sonradır. Yoksa, Hz. Adem'den itibaren Hz. Muhammed'e kadar gelen kitaplar ve dinler iman esaslarında ve inanç itibariyle, hatta ibadet esaslarında aralarında bir fark yoktur; Hepsî Allah'ın varlığından, birliğinden, yüksek sıfat ve güzel isimlerinden, peygamberlerden, meleklerden, ahiret hayatından, cennet ve cehennemden, Allah'ın rahmet ve gazabından helal ve haramdan, namazdan ve oruçtan bahsetmişlerdir. Ve yine hepsi de siyasetten ve siyaset esaslarından söz etmişlerdir. Her Peygamber aynı zamanda bir siyaset adamıdır; ibadetle ilgili hükümlerden bahsettikleri gibi, siyasetle ilgili hüküm ve kanunlardan da bahsetmişlerdir. Yani getirdikleri hüküm ve kanunlar Kur'an'da olduğu gibi, hep Allah tarafından gönderilmiş ve peygamberler tarafından tebliğ edilmiş ve beyan edilmiştir. Kur'an şöyle der:

1- „Din, Allah indinde İslam'dır. Kendilerine kitap verilenlerin ihtilafı, kendilerine bilgi geldikten sonra olmuştur. Sebep ise çekememezliktir. Kim Allah'ın ayetlerini inkâr ederse, bilmeli ki, Allah'ın hesabı çok süratlidir.“ (Al-i İmran, 19)

2- „Kim İslâm'dan başka bir din ararsa, o ondan asla kabul edilmeyecektir. O, ahirette ise, zarar edenlerdendir.“ (Al-i İmran, 85)

3- „İncil ehli, İncil'de Allah'ın indirdikleriyle hükümlerini! Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmese işte onlar fasıkların ta kendileridir.“ (Maide, 47)

Dinin muhtevası:

Dinin muhtevası, başlıca dörttür. Yani din, şu dört şeyden bahseder: İman meseleleri, ibadet meseleleri, muamelat meseleleri, yani dünya ve devlet işleri; bu arada karı-koca münasebetleri, baba-evlat münasebetleri, amir-memur münasebetleri, işçi-işveren münasebetleri, devlet-vatandaş münasebetleri (vesaire) den söz eder. Ve cezalardan bahseder...

Din ve hayat:

Demek oluyor ki, din, öyle bir müessesedir ki, insan hayatını içine alır ve hayatın her safhası hakkında hükümler vermiş, kanunlar getirmiştir. Bu itibarla ki, „Din işidir, dünya işidir“ diye bir ayırım yoktur. Hepsî din işidir velev ki, dünya ile ilgili olsa da. Keza; „Din bir vicdan işidir, Allah'la kul arasında bir vicdan işidir, camide olup bitendir; devlet işlerine, dünya işlerine karışmaz!..“ diyenler var ya, onlar ya dini bilmiyorlar ya da kötü niyetlidirler.

Elhasıl: İnsan, kanun yapmak için dünyaya gelmemiştir: Allah'ın gönderdiği ve indirdiği kanunlara uymak için, uygulamak için dünyaya gelmiştir. Esasen insan, kanun yapamaz; yani kanun yapmaya ne bilgisi kâfi gelir ne de gücü.

Din ve laiklik:

Dinde, dünya ve ahiret işleri ayrılmadığına göre, din laikliği kabul etmez, yani İslam'da laiklik yoktur ve olamaz. Vardır diyenler delil bulamazlar; zira laikliğin ne Kur'an'da yeri vardır ve ne de sünnette yeri vardır. Ve hiç bir ilim adamı da bunu söyleyemez. Bakınız: İlim adamlarının kitapları ortadadır. İbrahim Ağâh Çubukçu gibi, bir-iki kendini bilmez çıkarsa da gereken cevabı almıştır ve hakkettiği cevap kendisine verilmiştir...

Laiklik dinsizliktir:

Esasen laiklik dinsizliktir; demokrasi de dinsizliktir. Şunu kesinlikle söyleyebiliriz ki, bir insan, hem müslüman hem de laik

olamaz. Keza bir insan, hem müslüman ve hem de demokrat olamaz. Çünkü, İslam Dini bir bütündür, parçalanamaz! Laiklik demek dini ikiye ayırmak demektir; yarım din insanı yarı yolda bırakır! Bu hakikatı; bir başka ifade ile söyleyecek olursak: Dini devletten ayırırsanız, din devletsiz kalır, devlet de dinsiz olur. Binaenaleyh, Türkiye'deki devlet dinsiz bir devlettir. Şeriat, din demektir. Mustafa Kemal, Şeriat'ı kaldırmıştır ve dini devletten ayırmıştır; ve bu sebeple 1924'den itibaren devlet, dinsiz bir devlet olmuştur. Zira bir devletin müslüman olabilmesi için anayasası Kur'an olmalıdır, Şeriat olmalıdır. O cahiller bilmiyorlar veya bilmek istemiyorlar ve zannediyorlar ki din ayrı şeydir, Şeriat ayrı şeydir, Kur'an ayrı şeydir. Halbuki, Şeriat demek Kur'an'ın iki kapağı arasındaki hükümler, mevzular, meseleler demektir. Öneme binaen tekrar ediyorum: Şeriat'ı dinden ayırmak demek, Şeriat'ı devletten ayırmak demektir; yani, Şeriat'sız bir din düşünülemez. İşte Mustafa Kemal, Şeriat'ı kaldırdığı andan itibaren devlet resmen ve alenen dinden çıkmış ve kâfir bir devlet olmuştur. Ve tekrar ediyorum: O gün bugün T.C. devleti dinsizdir, dinsiz bir devlet olmuştur. Ve netice itibarıyla hiç bir müslüman, böyle bir devlete „Müslüman bir devlettir“ diyemez veya „Benim devletim“ diyemez. Derse ne olur? Dini de gider, imanı da gider. Şayet tevbe etmeden ve böyle bir devlete karşı nefret duymadan, laikliğin kalkmasına ve Şeriat'ın gelmesine çalışmadan ölürse ağız imansız kapanır, namaz kılsa da!

Ve bu bir iman meselesidir:

Bir müslüman çıkıp da laik bir devlete, demokratik bir devlete „Benim devletim!“ diyemez! Derse yukarıda da söylediğim gibi, dini de gider imanı da gider!..

Şimdi Ey İşveren temsilcileri ve İşçi temsilcileri!

Bir taraftan sizlere hitabederken, bir taraftan da işverenlere ve işçilere hitabediyor ve diyorum ki; hepimiz, Elhamdülillah müslümanız, İslam Dini'ne bağlıyız. Rabb'imiz Allah, Kitabımız Kur'an'dır. Ve hepimiz Hz. Muhammed'in ümmetiyiz ve ona ümmet olmakla şeref duyarız!..

O halde geliniz; bir ve beraber olalım; „Tevhid“ bayrağının altında ve Kur'an'ın etrafında toplanalım! Ve Kur'an devleti etrafında toplanmayı tavsiye ediyor ve diyorum ki, geliniz hep birlikte Allah askeri olalım, Hazreti Muhammed'e ümmet olalım, Hz. İbrahim'e millet olup, o bütün putları kırdığı gibi, biz de Anadolu toprakları üzerinde dikilen putları kıralım, bütün müessese ve binalara asılan put resimlerini alaşağı edip binaları put resimlerinden, topraklarımızı put heykellerinden temizliyelim; Kemalizm yıkılsın, put kanunları yıkılsın; İsviçre kanunları, İtalyan kanunları ve diğer bütün küfür ve kâfir kanunları çöplüğün tarihine atılsın da Şeriat devleti kurulsun, Şeriat gelsin, adalet gelsin, memlekette huzur olsun! Vatandaş devletini, devlet de vatandaşını sevsin ve saysın; işçi iş verenin, işveren de işçinin kardeşi olsun! Hayatınız temiz, gönlünüz temiz, fikriniz temiz ve nihayet dünyanız temiz, mezarınız temiz, ahiretiniz temiz olsun!.. Ve şunu da önemle kaydedim ki, bu işi aksamdan sabaha bırakmayalım! Olaki eceliniz gelir de bey'atsız giderseniz, kemalist devletin bayrağı altında giderseniz, Selanikli Kemal'in askeri olarak giderseniz. Allah'ın askeri olarak değil de putun askeri olup da onun cehennemdeki yanına giderseniz! Dünyanız da zehir olur ahiretiniz de!..

Kemalizm, yani Mustafa Kemal'in kanunları millete ve memlekete kâr getirmemiştir. Üstelik felaket getirmiştir; Hilâfet'i kaldırmıştır, Şeriat'ı kaldırmıştır, dini devletten ayırmıştır, Kur'an dili Arapça'yı, Kur'an harfleriyle yazı yazmayı yasak etmiştir. Yukarıda da söylediğim gibi, cuma tatilini pazara çevirmiştir, İslâm takvimini kaldırmış, yerine hıristiyan takvimini getirmiştir. Kadınlarda edeb ve haya bırakmamıştır. Elhasıl; dinin aleyhinde yapmadığı kalma-mıştır. Ve nihayet devleti borçlu, insanımızı Avrupa'ya işçi yapmıştır; kardeşi kardeşe düşman etmiş, Mehmetçiği vatandaşa, vatandaşı Mehmetçiğe kurşunlatmıştır. İşte M. Kemal ve işte onun getirdiği din düşmanlığı ve işte açtığı yaralar! Tek çıkar yol var. O da Şeriat'a, İslam Devleti'ne dönmektir. Hepinize söylüyorum: Şayet daha kestirme bir yol varsa söyleyin ve gösterin! Ama biliyor ve inanıyoruz ki, Allah'a, Şeriat'a ve Kur'an devletine dönmekten başka yol yoktur.

Kur'an şöyle diyor:

„Kim, benim zikrimden, (yani Kur'an'ımdan, yani Şeriat'ımdan yüz çevirirse) onun için maîşet (yani geçim dar

olup, çıkmazdan çıkmaza girerler, iki yakaları bir araya gelmez, kölelikten ve esirlikten kurtulamazlar ve nihayet hâkimiyetlerini kaybederler! Ve, bu dünyadaki cezalarıdır, ahiretteki cezalarına gelince) onları kör olarak diriltiriz. Der: Ya Rabb'! Beni niye kör olarak haşrettin? Halbuki ben görürdüm! (Verilen cevap şu:) Senin yaptığın gibi biz de yaptık: (Ayetlerimiz sana geldi de sen onları terkettin, onlara karşı kör bir tavır takındın!) Sen de böylece körlükte terk olunacaksınız!“ Hep birlikte Rabb'imize, O'nun Şeriat'ına, O'nun Kur'an devletine, Kur'an anayasasına dönelim; şirk kanunlarından, put kanunlarından nefret duyalım ve şu şekilde dua edelim:

„Ya Rabb'! Bizi affet, bizi mağfiret et, bize merhamet et de kâfirlere karşı bize yardım et!“

Huzur İslâm Devleti'ndedir:

İslam Devleti'ni hiç olmazsa birkaç madde olarak gözden geçirelim:

1- Şirki reddetmiş, Tevhid'i getirmiştir. „**Kelime-i Şehadet bunun bir ifadesidir.**“

2- Allah korkusunu getirmiştir. „**Hikmetin başı Allah korkusudur**“ sözü bunun bir ifadesidir.

3- Kardeşlik prensibini getirmiştir. „**Bütün mü'minler kardeştir**“ bunun bir ifadesidir.

4- Adalet esasını getirmiştir. „**Adalet mülkün temelidir**“ demıştır.

5- Üstünlük malda ve mülkte değil, hizmette ve fazilettedir. „**Bir milletin efendisi o millete hizmet edendir**“ demıştır.

6- İşveren işçisini hor göremez. Onu kardeş bilmeli ve onu bağrına basıp sevmelidir.

7- İşçi de işverene düşman olmamalı, tersine onu sevmeli ve bağrına basmalıdır.

8- İşveren işçinin daha teri kurumadan hakkını vermeli, işçi de işverenin işini emanet bilmelidir.

9- İşveren, işçisini kendi yerine koymalı ve ona göre hakkını vermeli, işçi de kendini işverenin yerine koymalı ve ona göre ondan ücret istemelidir.

10- İşveren işçisini namazından ve cumasından men edemez; işçi de namazını normalinden fazla uzatamaz.

11- İşveren, işçinin sağlığına zarar verecek bir talebde bulunamaz, işçi ise işverenin müessese ve aletlerine zarar veremez.

12- Elhasıl: İşçi işvereninden, işveren de işçisinden memnun olmalıdır. Esasen iş hukukundaki adalet budur. Bu, bir yönüyle de tarafların anlaşmalarına bağlı olmanın yanında bilirkişilerin tesbitine dayanır.

Not: İşçi ve işveren münasebetleri mevzuunda sadece birkaç örnek verdim. Fazla mâlumat isteyen kardeşlerimiz, bizim „**İşçi ve İşveren Münasebetleri**“ ismini taşıyan risaleyi okuyabilirler.

İşçi ve işveren mevzuunda bu kadarının da kâfi geleceği kanaatindeyim. Gerisi teferruattır. Bu sebebledir ki, İslam iş hukukunda ne grev vardır ne de lokavt! Çünkü bunlar birer kaba kuvvettir, adaletin olmadığı sistemlerde tarafları durdurmak ve susturmak için başvurulan çarelerdir. Ama İslam'ın getirdiği sistemler adaletin tâ kendisidir. Çünkü, Allah kanunudur!..

Sözlerimi burada bitirirken Rabb'ime hamd, Peygamber'e salât ve selam ederken, işçi ve işveren kardeşlerimizi Allah'ın selamıyla selamlar, Kur'an devletinin Tevhid bayrağı altında toplanmalarını Cenab-ı Hakk'tan dua ve niyaz ederim!..

Cemaleddin Hocağlu (Kaplan) -Rh.a.-

Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn

Hilâfet Devleti

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

Tlf.: +49/(0)221/976553-0 Faks: +49/(0)221/976553-6

İnternet adresimiz:

<http://www.hilafet.org> ve <http://www.hilafet.de>

Faksla Bildiri Çağırma Servisi: +49/(0)30/20177000-6